

Vége megvalósult egy álomom. Az álmok megvalósulása maga a halál, mondják a filozófusok, mert akkor az ember egy célképzetet minimum elveszít. No, ha ezt mondják, csak mondják, felőlem akár örökké is élhetnek. Mire föl a hetyke hang, kérdezhetné az olvasó, és joggal tenné fel a kérdést. Semmire. Ilyenem van, füttyülhetnékem a világra. Mert, én, bejelentem itten, foteltulajdonos lettem! Ez így persze pontatlan. Volt nekem fotelom eddig is, nem is egy, de éppenséggel több. Például a nappalinkban van egy óriási fotel, amit évek hosszú során elkeseredett harcok közepette kivívtam magamnak. Ha vendég jön, addig settenkedem, állom el az útját és vonom el a figyelmét, míg a végén én zuhanhatok bele a fotelba, ő ül az egyebeken. Gyermekeim és feleségem is békén hagyják a fotelt, legfeljebb kottákat, cédelemezeket, illetve vasalni való ruhát tárolnak benne olyankor, ha nem vagyok a színen. Az a fotel biztosan az enyém. (Egy fotel számomralétének több feltétele van, ezeket most nem részletezem.) Azután ott van az abonyi fotel, édesanyámnál, amelyik szintén jól tartja meg a fejét, ami egy fotelnak alaptulajdonsága kell legyen, abban ülve dolgozom, nézem a tévét, töltöm magamnak a vörösborokat. A család szétfészkelődik. Anyósomnál, Cegléden azt a fotelt foglaltam el, amelyik a tévével szemközt van. A két egyforma közül a különbet. Sógorom, aki több mint negyven évet élt le a házban, így joggal tarthatna igényt a fotelra, megértő mosollyal engedi át nekem a helyet – addig is marad a gyerek, amíg örül. A Szivárvány szerkesztőségében is van egy fotelom, naná, háttal a tükörnek, abba már nem ülnek bele a fiatalok, sőt, szerkesztőtársaim – Jankovics úr és Szügyi költő – is tiszteletben tartják; egyedül Mócsi társszerkesztő huppan bele gyanútlanul, amikor Chicagóból hazahozza a gépe, de őt nem bánom se bánom, hiszen részben a fotel az ő magántulajdona, részben meg úgyszólván belőle egy-két napon belül, hogy elrepüljön, vissza a tengeren túlra. A törökbálinti gimnáziumban is van egy fotelom, abban tanítok, a diákok hordozzák a teremváltozáskor a fejük tetején, leginkább a Rosta Laci meg a Verebényi Csaba, csinos kis bőrfotel, Szűcs Tomi, hajdani tanítványom csempészte ki otthonról, direkt nekem, az iskolába, hogy taníthassak benne.

Mint látható, fotel van bőven.

De ez az új, ez más. Ez a kicsinyke teraszunkon nagy nád-fonott fotel, a Bécsi úton. Négy van belőle, külső szemlélő számára négy egyforma a nád-fonott asztal körül, de valójában ez a legszebb, és a legfunkcionálisabb. Kinéztem, beállítottam magamnak, elhelyezkedtem, azután, benne ülve, fölvettem a családnak, hogy ki-ki válasszon a maradék háromból. És most itt ülök, ahogy tíz éve elterveztem, a teraszon, a fotelban. Éjfél körül jár az idő, hallgat a ház, sötétek a szemközti ablakok. Sötét a terasz is, csak a laptop monitora világít. Az is csak azért, mert éppen ezt a cikket írom. Arról, hogy a fotelban ülve éppen ezt a cikket írom. Boldog vagyok, milyen különös ezt leírni, mert most a helyemen vagyok. A fotelban, melyben ülnöm kell évtizedes elhatározás megvalósulásaként. Nézem a házak, a tetők sziluettjét, hallgatom az elcsöndesedett óbudai éjszakát. A hajnalt várom. S azt a bizonyos részegséget. Nyugodt vagyok, most, ma, biztosan nem jön el előbb a másik, csak ez, csak ez az ő, az égi bál végeztével. Szép álmokat, olvasóm, ki most fordulsz a másik oldaladra. Hiszen ragyognak fönt a csillagok.

Zalán